

Ik heb een wandeling gemaakt. (Yke de Boer)

We waren uitgenodigd door de buurman. Hij woonde aan hetzelfde weggetje. Zo'n weggetje waar je net met één auto door kunt. Het was een strakblauwe ochtend en we

maakten de wandeling naar de buurman over het mooie weggetje met de fraaie bermen, waar de fuchsia's in groeiden en waar we dikke zwarte rijpe bramen konden plukken. De huizen staan er nu niet bepaald meteen aan elkaar vastgeplakt, dus we waren wel tien minuutjes onderweg. We moesten persé naar zijn "cattle" komen kijken, had hij gezegd, en dat wilden we best, want eigenlijk

wilden we via zijn weiland naar de zee lopen. Dat kon niet anders dan een stukje kust zijn waar verder niemand kwam en het moest daarom wel interessant zijn.

Het boertje, onze buurman, ontving ons uitermate enthousiast en we moesten eerst het huis bekijken voordat we naar de cattle zouden gaan. Alsof je een vorige eeuw binnenstapte. Alles moesten we zien, tot en met de foto albumpjes met verkleurde foto's en de medailles die hij had gewonnen met danswedstrijden, specifiek met walsen.

Vanuit het raam keek je uit over een stuk tuin waar drie appelbomen stonden, prachtig scheef gegroeid door de voortdurende zeewind.

Vanuit de kamer met het houtfornuis nam hij ons mee naar

achteren, naar de schuur. Daar stonden twee tractoren, die van de roest bijna uit elkaar vielen, maar toch moesten we er op één gaan zitten. En hij op de andere, drukt op de starter en het ding loopt. Het ding loopt niet alleen, het rijdt zelfs. Vijf metertjes vooruit en weer vijf metertjes terug de schuur in. Op naar het weiland nu. Niet dus, eerst naar de groentetuin. Wat er nog stond zo aan het eind van de zomer waren hoofdzakelijk uien, door de rupsen opgevreten kool, en aardappelen. Maar wel veel. Eindelijk gingen we echt op weg naar zijn cattle, tussen de opgestapelde stenen muurtjes door van het ene perceel naar het andere. Vanzelfsprekend even een foto van hem tussen zijn koeien

maken. Hij wees ons de beste weg naar het stukje kust. Ja, natuurlijk was dat ook van hem, zei hij.

Het weiland werd drassig, maar we konden via een grote gladde rots die langzaam uit het weiland oprees, met droge voeten tot vlak bij de kustrotsen komen. Ook hier op die rots groeiden weer de prachtigste fuchsia's en ook korstmossen in alle kleuren. We hadden, zo hoog op die rots, een

magnifiek uitzicht op het dorpje waar we onze inkopen deden in Anton Pieck winkeltjes. Waar je de groenten rechtstreeks van het land koopt. En waar de enige benzinepomp van de wijde omgeving staat, zelfbediening, en betalen binnen in de donkerbruine pub aan de bar. Een dorpje zonder lichtende reclameborden, maar met handgeschilderde gevels, ware kunstwerken van kalligrafie en illustratie.

De stille en onbedorven wereld van zuidelijk Ierland. Een paar grote stappen door het weiland nog vanaf onze rots tot aan de kust. Hier gaat het niet zo steil naar beneden. Een eindje verder klotsen de golfjes vredig tegen de grote steenblokken. En recht onder ons aan onze voeten liggen tussen de donkere keien een paar kubieke meter prachtig bruinverroeste spatborden, wielassen, uitlaten, tandraden, stuurwielen en wat je verder als onderdeel aan tractoren kunt vinden, gelardeerd met een tiental kleine en grotere felgekleurde plastic flessen. Daar heeft hoofdzakelijk olie en smeermiddel in gezeten. De eigen stortplaats van onze in een vorige eeuw levende buurman.

De stille en onbedorven wereld van zuidelijk Ierland. Op de terugweg langs zijn huis heeft hij voor ons op het muurtje naast de poort een zak aardappelen en een vlecht uien klaargelegd. Gegarandeerd onbespoten.

